
NEWSLETTER

HOTĂRĂRI CJUE RELEVANTE

SCURTĂ PRECIZARE

Prezentul newsletter este un proiect al Departamentului de Inițiativă Legislativă și Integrare Europeană al Baroului Cluj. El va avea, pe cât posibil, apariții periodice, **o dată la două luni**. Intenția noastră este de a populariza, pentru început, soluțiile relevante ale Curții de Justiție a Uniunii Europene. Unde vom considera oportun vom detalia printr-o notă și relevanța hotărârii pentru legislația națională sau vom prelua din motivarea hotărârii paragrafele relevante, fără a le indica numărul, în scopul unei lecturi fluente.

Prezentul demers nu are pretenția de a acoperi toate hotărârile CJUE apărute în perioada de timp vizată. Pentru o înțelegere detaliată a problematicii rezumate în hotărârile de mai jos este recomandabilă lecturarea lor în întregime, precum și a legislației UE incidente.

Orice sugestie referitoare la conținutul newsletter-ului este bine venită și poate fi transmisă pe adresa de contact a Baroului Cluj: contact@baroul-cluj.ro.

Departamentul de Inițiativă Legislativă și Integrare Europeană este format din avocat coordonator Dan CHERTES, avocat dr. Marius FLOARE și avocat Călin IUGA.

25 aprilie 2018. C-102/17, Secretaria Regional de Saúde dos Açores. Articolul 53 alineatul (2) și articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții – Articolul 267 TFUE – Noțiunea «instanță dintr-un stat membru» – Procedură destinată să conducă la o decizie cu caracter jurisdicțional – Curte de conturi națională – Audit preliminar privind legalitatea și justificarea bugetară a unor cheltuieli publice – Inadmisibilitate vădită

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că cererea de decizie preliminară formulată de Tribunal de Contas (Curtea de Conturi, Portugalia) prin decizia din 17 ianuarie 2017 **este vădit inadmisibilă.**

NOTĂ

(Dan Chertes)

Prezenta ordonanță a curții este relevantă sub aspectul motivului declarării caracterului vădit inadmisibil al cererii de decizie preliminară.

Astfel, Curtea a reținut în analiza sa că pentru a putea sesiza Curtea în cadrul procedurii preliminare, organismul de trimitere trebuie să poată fi calificat ca fiind o „instanță” în sensul articolului 267 TFUE.

Admisibilitatea cererii de decizie preliminară poate depinde de aspectul dacă este posibilă calificarea organismului național de trimitere drept „instanță națională” în sensul articolului 267 TFUE atunci când exercită funcții jurisdicționale, în timp ce, în exercitarea altor funcții, în special de natură administrativă, nu i se poate recunoaște o astfel de calitate.

În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru a aprecia dacă organismul de trimitere posedă caracterul unei „instanțe naționale” în sensul articolului 267 TFUE, aspect care ține exclusiv de dreptul Uniunii, Curtea ține seama de un ansamblu de elemente precum originea legală a organismului, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organism a normelor de drept, precum și independența sa.

Mai mult, noțiunea de instanță națională în sensul articolului 267 TFUE, prin însăși esența sa, nu poate să desemneze decât o autoritate care are calitatea de terț în raport cu cea care a adoptat decizia care face obiectul căii de atac.

În sfârșit, instanțele naționale nu sunt abilitate să sesizeze Curtea decât dacă există un litigiu pendent pe rolul acestora și dacă sunt chemate să se pronunțe în cadrul unei proceduri destinate să se finalizeze printr-o decizie cu caracter jurisdicțional. Or, în speță, nici în cererea de decizie preliminară, nici în răspunsul său la întrebarea adresată de Curte prin cererea de informații din 5 octombrie 2017, Tribunal de Contas (Curtea de Conturi) nu a stabilit că deține, în litigiul principal, calitatea de „instanță națională” în sensul articolului 267 TFUE.

17 mai 2018. C-566/16, Vamos. Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată – Directiva 2006/112/CE – Articolele 282-292 – Regimul special al întreprinderilor mici – Regim de scutire – Obligația de a opta pentru aplicarea regimului special în anul calendaristic de referință

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Dreptul Uniunii **trebuie interpretat în sensul că nu se opune** unei reglementări naționale care exclude aplicarea unui regim special de impozitare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată care prevede o scutire pentru întreprinderile mici în cazul unei persoane impozabile care îndeplinește toate condițiile de fond, dar care nu a exercitat facultatea de a opta pentru aplicarea acestui regim în același timp cu declararea în fața administrației fiscale a începerii activităților sale economice.

30 mai 2018. C-517/16, Czerwiński. Securitatea socială a lucrătorilor migranți – Coordonarea sistemelor de securitate socială – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Domeniu de aplicare material – Articolul 3 – Declarație a statelor membre în conformitate cu articolul 9 – Pensie de tranziție – Calificare – Regimuri legale de prepensionare – Excepție de la regula de cumulare a perioadelor în temeiul art. 66

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- **Clasificarea unei prestații sociale** într-una dintre ramurile de securitate socială enumerate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, efectuată de autoritatea națională competentă în declarația dată de statul membru în temeiul articolului 9 alineatul (1) din regulamentul menționat, **nu are caracter definitiv**. Calificarea unei prestații sociale **poate fi efectuată de instanța națională** în cauză în mod autonom și în funcție de elementele constitutive ale prestației sociale în discuție, **cu sesizarea Curții, dacă este cazul**, cu o întrebare preliminară.
- O prestație precum cea în discuție în litigiul principal trebuie să fie considerată o „prestație pentru limită de vârstă”, în sensul articolului 3 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul nr. 883/2004.

NOTĂ
(Dan Chertes)

Litigiul din Polonia care a generat dezbaterea se referă la situația unei persoane care a lucrat și a contribuit atât la sistemul de pensii din Polonia, cât și la sistemele de pensii din Germania și Norvegia, cele din urmă contribuții având în vedere munca depusă la bordul unor nave din aceste țări. La momentul solicitării pensiei de tranziție s-a ridicat problema dacă perioadele de vechime în muncă se pot cumula, având în vedere că perioadele de cotizare din străinătate nu puteau fi luate în considerare.

Curtea a stabilit că obiectivul principal al Regulamentului nr. 883/2004 este de a asigura coordonarea sistemelor de securitate socială în cadrul liberei circulații a lucrătorilor și de a garanta în același timp egalitatea de tratament în raport cu diferitele legislații naționale, ar fi compromis în mod semnificativ dacă ar fi posibil ca fiecare stat membru să stabilească în mod discreționar domeniul de aplicare al regulamentul menționat, prin neincluderea anumitor prestații sociale în declarație sau, dimpotrivă, prin includerea lor în aceasta.

De asemenea, Curtea a mai arătat relevant că prestațiile de prepensionare sunt legate mai curând de situația de criză economică, de restructurare, de concedieri și de raționalizare. În schimb, prestațiile pentru limită de vârstă sunt caracterizate în esență prin faptul că urmăresc să asigure mijloacele de subzistență ale unor persoane care, atunci când împlinesc o anumită vârstă și părăsesc locul de muncă.

31 mai 2018. C-190/17, Zheng. Controlul numerarului la intrarea sau la ieșirea din Uniunea Europeană – Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 – Articolul 63 TFUE – Libera circulație a capitalurilor – Resortisant al unei țări terțe care transportă în bagajele sale o sumă importantă în numerar nedeclarată – Obligație de declarare legată de ieșirea acestei sume de pe teritoriul spaniol – Sancțiuni – Proporționalitate

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Articolele 63 și 65 TFUE **trebuie interpretate în sensul că se opun** unei reglementări a unui stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că neîndeplinirea obligației de a declara sume importante în numerar care intră sau care ies de pe teritoriul acestui stat **este posibilă de o amendă** de până la dublul sumei nedeclarate.

NOTĂ
(Dan Chertes)

Hotărârea Curții este relevantă și **sub următoarele aspecte:**

Curtea a arătat că combaterea spălării banilor, care are legătură cu obiectivul de protecție a ordinii publice, constituie un obiectiv legitim care poate justifica un obstacol în calea libertăților fundamentale garantate de tratat dar principiul proporționalității se impune nu numai în ceea ce privește determinarea elementelor constitutive ale unei încălcări, ci și în ceea ce privește stabilirea regulilor referitoare la intensitatea amenzilor și la aprecierea elementelor care pot fi luate în considerare în vederea fixării acestora.

Prin urmare, măsurile administrative sau represive permise de legislația națională nu trebuie să depășească limitele a ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor urmărite în mod legitim de această legislație.

Curtea a reamintit că statele membre dispun de o marjă de apreciere cu privire la alegerea sancțiunilor pe care le adoptă în scopul de a asigura respectarea obligației de declarare prevăzute la articolul 3 din acest regulament, o amendă al cărei quantum echivalează cu 60 % din suma în numerar nedeclarată, atunci când această sumă este mai mare de 50 000 de euro, care poate fi aplicată în caz de încălcare a acestei obligații, nu apare ca fiind proporțională, ținând seama de natura încălcării în discuție. Astfel, Curtea a apreciat că o asemenea amendă depășește limitele a ceea ce este necesar pentru a garanta respectarea obligației menționate și a asigura realizarea obiectivelor urmărite prin respectivul regulament, dat fiind că sancțiunea prevăzută la acest articol 9 nu vizează sancționarea unor eventuale activități frauduloase sau ilicite, ci doar o încălcare a aceleiași obligații.

În plus, chiar dacă o asemenea amendă este calculată ținând seama de anumite circumstanțe agravante, cu condiția ca acestea să respecte principiul proporționalității, faptul că quantumul maxim al acesteia poate atinge dublul sumei în numerar nedeclarate și că, în orice caz, precum în speță, amenda poate fi stabilită la o valoare care corespunde cu aproape 100 % din această sumă depășește limitele a ceea ce este necesar pentru a garanta respectarea unei obligații de declarare.

Relevant în reținerile Curții din prezenta hotărâre este și **o problemă de inadmisibilitate a unei întrebări**. Astfel, Curtea a arătat că:

Prin intermediul celei de a treia întrebări adresate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dreptul Uniunii pertinent în cauza principală trebuie interpretat în sensul că impunerea unei amenzi care, independent de suma care face obiectul mișcării de bani, poate atinge 25 % din suma în numerar nedeclarată îndeplinește cerința de proporționalitate.

În această privință, deși întrebările referitoare la dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de relevanță, dintr-o jurisprudență constantă rezultă că necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor factuale pe care se întemeiază aceste întrebări. Decizia de trimitere trebuie, în plus, să indice motivele exacte care au determinat instanța națională să reflecteze asupra interpretării dreptului Uniunii și să considere necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară.

În speță, reiese din decizia de trimitere că sancțiunea economică la care se referă instanța de trimitere în a treia întrebare preliminară nu corespunde celei care a fost impusă reclamantului din litigiul principal și nu pare, de altfel, să existe, ca atare, în ordinea juridică spaniolă.

Trebuie, așadar, ca această întrebare să fie declarată inadmisibilă, întrucât funcția conferită Curții, în cadrul articolului 267 TFUE este de a contribui la administrarea justiției în statele membre, iar nu de a formula opinii consultative asupra unor probleme generale sau ipotetice.

31 mai 2018. C-660/16, Achim Kollroß. Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Furnizare de bunuri – Articolul 65 – Articolul 167 – Plată în avans pentru achiziționarea unui bun neurmată de livrarea acestuia din urmă – Condamnare penală a reprezentanților legali ai furnizorului pentru înșelăciune – Insolvabilitatea furnizorului – Deducerea taxei achitate în amonte – Condiții – Articolele 185 și 186 – Regularizare de către autoritatea fiscală națională – Condiții

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Articolele 65 și 167 din Directiva 2006/112/CE **trebuie să fie interpretate** în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în cauzele principale, dreptul de deducere a taxei

pe valoarea adăugată aferente plății unui avans **nu poate fi refuzat** potențialului cumpărător al bunurilor respective atunci când acest avans a fost plătit și încasat și, la momentul acestei plăți, toate elementele pertinente ale viitoarei livrări puteau fi considerate ca fiind cunoscute de cumpărător, iar livrarea acestor bunuri apărea astfel ca fiind certă. Un asemenea drept **va putea fi însă refuzat** respectivului cumpărător dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că, la momentul plății avansului, acesta știa sau nu putea în mod rezonabil să ignore că această livrare era incertă.

- Articolele 185 și 186 din Directiva 2006/112 **trebuie să fie interpretate** în sensul că **nu se opun**, în împrejurări precum cele în discuție în cauzele principale, unei legislații sau unei practici naționale care are ca efect condiționarea regularizării taxei pe valoarea adăugată aferente plății unui avans în vederea livrării unui bun de restituirea acestui avans de către furnizor.

5 iunie 2018. C-673/16, Coman și alții. Cetățenia Uniunii – Articolul 21 TFUE – Dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre – Directiva 2004/38/CE – Articolul 3 – Beneficiari – Membri de familie ai cetățeanului Uniunii – Articolul 2 punctul 2 litera (a) – Noțiunea «soț» – Căsătorie între persoane de același sex – Articolul 7 – Drept de ședere pe o perioadă mai mare de trei luni – Drepturi fundamentale

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Într-o situație în care un cetățean al Uniunii a făcut uz de libertatea sa de circulație deplasându-se și locuind efectiv, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2004/38/CE într-un alt stat membru decât cel a cărui cetățenie o deține și a întemeiat sau a consolidat cu această ocazie o viață de familie cu un resortisant al unui stat terț, de același sex, de care este legat printr-o căsătorie legal încheiată în statul membru gazdă, articolul 21 alineatul (1) TFUE **trebuie să fie interpretat în sensul că se opune** ca autoritățile competente ale statului membru a cărui cetățenie o deține cetățeanul Uniunii să refuze acordarea unui drept de ședere pe teritoriul acestui stat membru resortisantului menționat, pentru motivul că dreptul statului membru menționat nu prevede căsătoria între persoane de același sex.
- Articolul 21 alineatul (1) TFUE **trebuie interpretat în sensul că**, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, resortisantul unui stat terț, de același sex ca cetățeanul Uniunii, a cărui căsătorie cu acesta din urmă a fost încheiată într-un stat membru conform dreptului acestui stat, **dispune de un drept de ședere pe o perioadă mai mare de trei luni** pe teritoriul statului membru a cărui cetățenie o deține cetățeanul Uniunii. Acest drept de ședere derivat nu poate fi supus unor condiții mai stricte decât cele prevăzute la articolul 7 din Directiva 2004/38.

NOTĂ
(Dan Chertes)

Prin decizia amintită Curtea a stabilit că statele membre care nu recunosc căsătoriile între persoanele de același sex au obligația de a recunoaște drepturile persoanelor căsătorite astfel în state care recunosc acest tip de căsătorii, respectiv, în speță, dreptul de ședere al membrului cuplului care nu este cetățean al statului în care se recunoaște dreptul de ședere. Curtea a arătat astfel că această recunoaștere exclusiv în scopul acordării unui drept de ședere derivat unui resortisant al unui stat terț nu aduce atingere identității naționale și nici nu amenință ordinea publică a statului membru în cauză.

5 iunie 2018. C-210/16, Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein. Directiva 95/46/CE – Date cu caracter personal – Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea acestor date – Somație care vizează dezactivarea unei pagini Facebook (fan page) care permite colectarea și prelucrarea anumitor date legate de vizitatorii acestei pagini – Articolul 2 litera (d) – Operator de date cu caracter personal – Articolul 4 – Dreptul național aplicabil – Articolul 28 – Autorități naționale de supraveghere – Competențele de intervenție ale acestor autorități

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE **trebuie să fie interpretat** în sensul că noțiunea „operator”, în sensul acestei dispoziții, înglobează administratorul unei pagini pentru fani găzduite pe o rețea socială.
- Articolele 4 și 28 din Directiva 95/46 **trebuie să fie interpretate** în sensul că, atunci când o întreprindere stabilită în afara Uniunii Europene dispune de mai multe sedii în diferite state membre, autoritatea de supraveghere a unui stat membru este abilitată să exercite competențele pe care i le conferă articolul 28 alineatul (3) din această directivă în privința unui sediu al acestei întreprinderi situat pe teritoriul acestui stat membru, deși, potrivit repartizării misiunilor în cadrul grupului, pe de o parte, acest sediu răspunde doar de vânzarea de spații publicitare și de alte activități de marketing pe teritoriul statului membru menționat și, pe de altă parte, răspunderea exclusivă a colectării și a prelucrării datelor cu caracter personal incumbă, pentru întregul teritoriu al Uniunii Europene, unui sediu situat într-un alt stat membru.
- Articolul 4 alineatul (1) litera (a) și articolul 28 alineatele (3) și (6) din Directiva 95/46 **trebuie să fie interpretate** în sensul că, atunci când autoritatea de supraveghere a unui stat membru intenționează să exercite în privința unui organism stabilit pe teritoriul acestui stat membru competențele de intervenție prevăzute la articolul 28 alineatul (3)

din această directivă ca urmare a unor atingeri aduse normelor referitoare la protecția datelor cu caracter personal, săvârșite de un terț operator al acestor date care are sediul în alt stat membru, această autoritate de supraveghere este competentă să aprecieze, în mod autonom în raport cu autoritatea de supraveghere a acestui din urmă stat membru, legalitatea unei astfel de prelucrări de date și își poate exercita competențele de intervenție în privința organismului stabilit pe teritoriul său fără a solicita în prealabil autorității de supraveghere a celuilalt stat membru să intervină.

NOTĂ

(Dan Chertes)

Importanța practică a acestei decizii, în contextul Regulamentului General privind Protecția Datelor, ține de faptul că administratorul unei paginii de Facebook sau a oricărei alte rețele de socializare care, în mod similar, generează urmăritori ai conținutului postat, are calitatea de operator și prin urmare va trebui să se conformeze dispozițiilor Regulamentului general privind protecția datelor în ceea ce privește datele colectate de la fanii (următorii) paginii pe care o administrează.

5 iunie 2018. C-612/15, Kolev și alții. Directiva 2012/13/UE – Dreptul la informare cu privire la acuzare – Dreptul de acces la materialul cauzei – Directiva 2013/48/UE – Dreptul de a avea acces la un avocat

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Articolul 325 alineatul (1) TFUE **trebuie interpretat** în sensul că **se opune** unei reglementări naționale care instituie o procedură de închidere a procedurii penale precum cea prevăzută la articolele 368 și 369 din Codul de procedură penală bulgar, în măsura în care această reglementare se aplică în proceduri deschise **în cazuri privind o fraudă gravă sau o altă activitate ilegală gravă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene în materie vamală. Revine instanței naționale sarcina de a conferi efect deplin articolului 325 alineatul (1) TFUE** lăsând neaplicată, dacă este necesar, reglementarea menționată, asigurând în același timp respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor acuzate.
- Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE trebuie interpretat în sensul că **nu se opune** ca informațiile detaliate cu privire la acuzare să fie comunicate apărării după depunerea în instanță a rechizitoriului, dar înainte de începerea de către aceasta a examinării pe fond a acuzării și de deschiderea dezbaterilor în fața sa sau chiar după deschiderea acestor dezbateri, dar înaintea fazei deliberării, atunci când informațiile astfel comunicate fac obiectul unor modificări ulterioare, **cu condiția ca instanța să ia**

toate măsurile necesare pentru a garanta respectarea dreptului la apărare și caracterul echitabil al procedurii.

- Articolul 7 alineatul (3) din această directivă trebuie interpretat în sensul că **revine instanței naționale sarcina** de a se asigura că se acordă apărării posibilitatea efectivă de a avea acces la materialul cauzei, un asemenea acces putând, dacă este cazul, să intervină după depunerea în instanță a rechizitoriului, dar înainte de începerea de către aceasta a examinării pe fond a acușării și de deschiderea dezbaterilor în fața sa sau chiar după deschiderea acestor dezbateri, dar înaintea fazei deliberării, atunci când noi elemente de probă sunt depuse la dosar pe parcursul judecării, cu condiția ca instanța să ia toate măsurile necesare pentru a garanta respectarea dreptului la apărare și caracterul echitabil al procedurii.
- Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2013/48/UE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care impune instanței naționale să excludă avocatul mandatat de două persoane acuzate, împotriva voinței acestora din urmă, pentru motivul că interesele acestor persoane sunt contradictorii, și nici posibilității ca această instanță să permită persoanelor menționate să mandateze un nou avocat sau, dacă este cazul, să desemneze ea însăși doi avocați din oficiu, în vederea înlocuirii primului avocat.

7 iunie 2018. C-44/17, Scotch Whisky Association. Protecția indicațiilor geografice ale băuturilor spirtoase – Regulamentul (CE) nr. 110/2008 – Articolul 16 literele (a)-(c) – Anexa III – Indicația geografică înregistrată „Scotch Whisky” – Whisky produs în Germania și comercializat sub denumirea „Glen Buchenbach”

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Articolul 16 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 110/2008 **trebuie să fie interpretat** în sensul că, pentru a se constata existența unei „utilizări comerciale indirecte” a unei indicații geografice înregistrate, este necesar ca **elementul în litigiu să fie utilizat într-o formă fie identică cu această indicație, fie similară** din punct de vedere fonetic și/sau vizual. În consecință, nu este suficient ca acest element să fie de natură să creeze în percepția publicului vizat o **oarecare asociere** cu indicația menționată sau cu zona geografică aferentă acesteia.
- Articolul 16 litera (b) din Regulamentul nr. 110/2008 **trebuie să fie interpretat** în sensul că, pentru a constata existența unei „evocări” a unei indicații geografice înregistrate, **instanța de trimitere trebuie să aprecieze** dacă, în prezența denumirii în litigiu, consumatorului european mediu, normal informat, suficient de atent și avizat, **îi este indusă** în mod direct, ca imagine de referință, marfa care beneficiază de indicația geografică protejată. În cadrul acestei aprecieri, în lipsa, în primul rând, a unei

asemănări fonetice și/sau vizuale a denumirii în litigiu cu indicația geografică protejată și, în al doilea rând, a unei încorporări parțiale a acestei indicații în denumirea respectivă, instanța menționată trebuie să țină seama, după caz, de apropierea conceptuală dintre denumirea menționată și indicația amintită.

- Articolul 16 litera (b) din Regulamentul nr. 110/2008 **trebuie să fie interpretat** în sensul că, pentru a se constata existența unei „evocări” a unei indicații geografice înregistrate, nu este necesar să se țină seama de contextul în care se află elementul în litigiu și în special de faptul că acesta este însoțit de o precizare privind originea reală a produsului în cauză.
- Articolul 16 litera (c) din Regulamentul nr. 110/2008 **trebuie să fie interpretat** în sensul că, pentru a se constata existența unei „indicații false sau înșelătoare” interzise de această dispoziție, nu este necesar să se țină seama de contextul în care este utilizat elementul în litigiu.

19 iunie 2018. C-15/16, Ewald Baumeister. Directiva 2004/39/CE – Articolul 54 alineatul (1) – Întinderea obligației de a păstra secretul profesional, care incumbă autorităților naționale de supraveghere financiară – Noțiunea «informație confidențială»

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că:

- Articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39/CE privind piețele instrumentelor financiare **trebuie interpretat** în sensul că **informațiile** referitoare la întreprinderea supravegheată, pe care aceasta le-a comunicat autorității competente, precum și declarațiile acestei autorități din dosarul său de supraveghere, inclusiv corespondența acesteia cu alte organisme, **nu constituie, toate, în mod necondiționat, informații confidențiale** care intră, așadar, sub incidența obligației de păstrare a secretului profesional prevăzute la această dispoziție. **Această calificare se aplică informațiilor** deținute de autoritățile desemnate de statele membre pentru a îndeplini funcțiile prevăzute de această directivă, **care, în primul rând, nu au caracter public și care, în al doilea rând, prin divulgare ar risca să aducă atingere intereselor** persoanei fizice sau juridice care le-a furnizat sau terților ori bunei funcționări a sistemului de control al activității întreprinderilor de investiții pe care legiuitorul Uniunii l-a instituit prin adoptarea Directivei 2004/39.
- Articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 **trebuie interpretat** în sensul că este necesar **să se aprecieze caracterul confidențial al informațiilor** referitoare la întreprinderea supravegheată, pe care aceasta le-a comunicat autorităților desemnate de statele membre pentru a îndeplini funcțiile prevăzute de această directivă, **la data examinării pe care aceste autorități trebuie să o efectueze pentru a se pronunța asupra cererii de divulgare** cu privire la respectivele informații, indiferent de

calificarea acestora la momentul la care au fost comunicate autorităților menționate.

- Articolul 54 alineatul (1) din Directiva 2004/39 **trebuie interpretat** în sensul că **informațiile deținute de autoritățile desemnate** de statele membre pentru a îndeplini funcțiile prevăzute de această directivă care **au putut să constituie secrete de afaceri, dar care datează de cinci ani sau mai mult, se consideră, în principiu, din cauza trecerii timpului, că sunt istorice și că și-au pierdut, din acest motiv, caracterul lor secret**, cu excepția cazului în care, în mod excepțional, partea care se prevalează de acest caracter demonstrează că, în pofida vechimii lor, aceste informații constituie încă elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celor ale terților în cauză. Astfel de considerații nu sunt aplicabile în ceea ce privește informațiile deținute de aceste autorități a căror confidențialitate s-ar putea justifica pentru alte motive decât importanța lor pentru poziția comercială a întreprinderilor în cauză.

21 iunie 2018. C-20/17, Vincent Pierre Oberle. Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 650/2012 – Articolul 4 – Competența generală a unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru de a hotărî cu privire la succesiune în ansamblul său – Reglementare națională care guvernează competența internațională în materia întocmirii certificatelor naționale de moștenitor – Certificatul european de moștenitor

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 650/2012 **trebuie interpretat** în sensul că **se opune unei reglementări** a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că, deși defunctul nu își avea reședința obișnuită în acest stat membru în momentul decesului, instanțele din acest din urmă stat rămân competente să elibereze certificate naționale de moștenitor, în cadrul unei succesiuni cu elemente de extraneitate, atunci când unele bunuri succesoriale sunt situate pe teritoriul statului membru menționat sau dacă defunctul avea cetățenia aceluiași stat membru.

27 iunie 2018. C-459/17 și C-460/17, SGI și alții. Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Drept de deducere a taxei achitate în amonte – Condiții de fond ale dreptului de deducere – Livrare efectivă a bunurilor

În cauza de mai sus Curtea a hotărât că articolul 17 din A șasea directivă 77/388/CEE - Directiva TVA **trebuie interpretat în sensul că**, pentru a-i refuza persoanei impozabile destinatară a unei facturi dreptul de deducere a TVA-ului menționat în această factură, este suficient ca administrația să stabilească faptul că **operațiunile** cărora le corespunde această factură **nu au fost realizate efectiv.**

NOTĂ
(Dan Chertes)

Elementele relevante reținute de Curte în motivarea sa sunt următoarele:

Întrebarea adresată este întemeiată pe premisa potrivit căreia bunurile în discuție în litigiul principal, la care se aplică TVA-ul achitat în amonte, nu au fost livrate efectiv. Articolul 17 alineatul (1) din A șasea directivă prevede că dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă. Aceasta este situația, în temeiul articolului 10 alineatul (2) din această directivă, atunci când sunt livrate bunurile sau sunt prestate serviciile. În consecință, în sistemul TVA-ului, dreptul de deducere este legat de realizarea efectivă a livrării de bunuri sau a prestării de servicii în cauză.

Invers, în cazul în care realizarea efectivă a livrării de bunuri sau a prestării de servicii lipsește, nu poate lua naștere niciun drept de deducere.

Buna sau rea credință a persoanei impozabile care solicită deducerea TVA-ului nu are incidență asupra aspectului dacă livrarea este efectuată. Astfel, în conformitate cu finalitatea acestei directive, care urmărește să stabilească un sistem comun al TVA-ului bazat, printre altele, pe o definiție uniformă a operațiunilor taxabile, noțiunea „livrare de bunuri”, în sensul articolului 5 alineatul (1) din directiva menționată, are un caracter obiectiv și trebuie interpretată independent de scopurile și de rezultatele operațiunilor în cauză, fără ca administrația fiscală să fie obligată să efectueze anchete în vederea determinării intenției persoanei impozabile sau să țină seama de intenția unui alt operator decât persoana impozabilă respectivă, care intervine în același lanț de livrări.

În acest context, este necesar să se amintească faptul că revine persoanei care solicită deducerea TVA-ului sarcina de a dovedi că îndeplinește condițiile pentru a beneficia de aceasta. Rezultă de aici că existența unui drept de deducere a TVA-ului este subordonată condiției ca operațiunile corespunzătoare să fi fost realizate efectiv.